

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4205207548
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4205207548.9

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkyň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza, so sídlom Hollého 10, Trnava, IČO: 00 419 702, zastúpeného MAPLE & FISH s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Žižkova 22/B, Bratislava, IČO: 36 718 432, proti žalovanému: Lesy Slovenskej republiky, š.p., so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, o vydanie nehnuteľných vecí, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/127/2005-2415 zo dňa 25.04.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Komárno (súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom č. k. 10C/127/2005-2415 zo dňa 25.04.2022 uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastnícke právo ku špecifikovaným parcelám pozemkov. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil s odkazom na ustanovenia § 1, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. c), § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, 2, 3 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005Z. z.“), § 17 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, § 232 ods. 3, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 27.05.2005 sa právny predchodca žalobcu domáhal voči žalovanému vydania v žalobe špecifikovaných nehnuteľností. Žalobu odôvodnil tým, že nehnuteľnosti boli výlučným vlastníctvom A. B. C. a boli mu odňaté na základe rozhodnutia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy číslo B-1762/48- I/D zo dňa 16. júna 1948. Vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam bolo odňaté bez náhrady úpravou pozemkového vlastníctva v zmysle pozemkových reforiem.

2. Vychádzajúc zo všetkých skutočností a dôkazov súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu - A. B. C. výzvou zo dňa 02.05.2005 si uplatnil svoje právo včas, v zákonom stanovenej lehote do 30.04.2006. Nebol sporný ani predmet, ktorého sa žalobca domáhal, vydania navrátenia vlastníctva. Žalobca v zákonom stanovenej lehote uviedol dôvod, podľa ktorého si uplatňuje svoj reštitučný nárok. Výzva právneho predchodcu žalobcu dňa 02.05.2005, ako aj výzva zo dňa 21.04.2006 je kvalifikovanou výzvou v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 165/2005 Z. z. a doručenou žalovanému v zákonom stanovenej lehote do 30.04.2006, teda dňa 24.04.2006, z ktorého dôvodu si žalobca uplatnil u žalovaného svoje právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam riadne a včas. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že k prevodu vlastníckeho práva prišlo na základe nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Nehnuteľné veci, ktorých navrátenia vlastníctva sa žalobca domáha,

prešli do vlastníctva štátu postupom podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Za situácie, že žalovaný v konaní neposkytol žiadny právne relevantný dôkaz opaku tvrdenia žalobcu, že k odňatiu nehnuteľností došlo bez náhrady, hoci ho v tomto smere zaťažovala dôkazná povinnosť, je potrebné považovať žalobu žalobcu za dôvodnú. Žalobca totiž v konaní preukázal i okolnosť, že sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 161/2005 Z. z.

3. Súd vyhodnotil pasívnu vecnú legitímáciu ako danú, pričom aj Krajský súd v zrušujúcom uznesení v tejto veci č. k. 6Co/256/2010-426 zo dňa 07.12.2010 potvrdil správnosť záveru o pasívnej vecnej legitímácii správcu nehnuteľností vo vlastníctve štátu a potvrdil pasívnu legitímáciu žalovaného. Súd mal za to, že ustálená judikatúra a rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky ustálila, že v pri interpretácii obsahu výzvy a špecifikácii reštitučného dôvodu a označenia predmetu reštitúcie postačuje, aj odkaz na pozemkovoknižnú vložku, tak ako to bolo v sporných prípadoch, čo podporujú aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/247/2009 zo dňa 28.09.2010. Spôsobilosť predmetu vydržania bola podľa súdu daná, s prihliadnutím na ustálenú súdnu prax, ktorá v otázke spôsobilosti predmetu vydania v zmysle reštitučného zákona zastáva výklad, že je potrebné skúmať skutočný stav nehnuteľností a nie evidovaný. V súvislosti s námietkou žalovaného, že chránené vtáčie územie nemôže byť spôsobilým predmetom navrátenia v zmysle reštitučného zákona, súd mal za to, že chránené vtáčie územie má spôsobilosť byť predmetom navrátenia v zmysle reštitučného zákona. K otázke navrátenia vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam vo vzťahu k chráneným územiám sa vyjadril už ÚS SR v náleze zo dňa 25.10.2017 sp. zn. III. ÚS 342/2017. Na základe vyššie uvedených skutočností, súd vyhodnotil žalobu ako dôvodnú. Lehotu na plnenie súd určil podľa § 232 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého je lehota na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

4. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP. Keďže žalobca bol v konaní plne úspešnou stranou sporu súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku vo výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc napadnutý rozsudok v napadnutej časti zmeniť a o náhrade trov konania rozhodnúť podľa § 257 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Namietal, že o trovách by v tomto prípade malo byť rozhodnuté v zmysle § 257 CSP a to tak, že žiadnej zo strán súd náhradu trov konania neprizná. Mal za to, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mali byť v rozhodovaní o náhrade trov konania zohľadnené. Predmetom súdneho sporu bolo navrátenie vlastníckeho práva v zmysle zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam. Zákon presne vymedzuje postupy, akými bolo treba uplatniť práva oprávnenými osobami. Žalovaný doručení výzvu na navrátenie vlastníctva pred začatím konania nepovažoval v zmysle zákona za dostatočnú, pričom pri posúdení tejto výzvy sa držal doslovného znenia zákona za použitia formalistického výkladu. V tom čase (v roku 2005) neboli k predmetným veciam žiadne rozhodnutia súdov, nebola judikatúra, o ktorú by sa dalo v konaniach oprieť. Najvyšší súd až v roku 2010 v konaní sp. zn. 4Cdo 247/2009 vyslovil názor, ktorým upresnil minimálne požiadavky na reštitučnú výzvu a rovnako Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. ÚS 206/2010 vyjadril názor k predmetu reštitúcie cirkvi. Až týmito rozhodnutiami sa ustálila rozhodovacia prax súdov v otázke splnenia minimálnych požiadaviek na reštitučnú výzvu a tak isto bolo vyvrátené formalistické vnímanie jednotlivých zákonných ustanovení. V čase zaslania reštitučnej výzvy povinnej osobe však tieto výklady neexistovali, preto nemôže byť na ťarchu žalovaného jeho aktívna obrana v konaní.

6. K odvolaniu žalovaného doručil súdu vyjadrenie žalobca navrhujúc napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. S podaným odvolaním nesúhlasil a považoval ho za účelové, nedôvodné, neopodstatnené. Odmietol tvrdenia o danosti dôvodov hodných osobitného zreteľa, výkladom žalovaného by došlo k nedovolenej diskriminácii oprávnených osôb. Žalobca nezavinil súdne konanie, ani jeho priebeh, postupoval tak, aby konanie prebehlo efektívne. Žalovaný ani po tom, čo boli vydané ním označené rozhodnutia NS SR a ÚS SR, nezmenil svoju procesnú obranu, naďalej vznášal nedôvodné námietky týkajúce sa reštitučnej výzvy, aktívnej vecnej legitímácie, preukazovania reštitučného dôvodu. Spor trval 17 rokov, pričom žalovaný neprejavil ochotu vec urovnať, až vo veci musel rozhodnúť súd rozsudkom. Akékoľvek prietahy v konaní boli spôsobené zo strany žalovaného, ktorý nedôvodnými návrhmi na prerušenie konania prispel k prietahom v súdnom konaní. Žalobcovi nemôže byť na ujmu skutočnosť, že roky nebol jednotný výklad reštitučného zákona. Navyše poukázal

na skutočnosť, že žalovaný roky profitoval z nehnuteľností, ktoré boli vo vlastníctve štátu. Vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP má ísť len o výnimočnú situáciu za splnenia podmienok, žalovaný nepreukázal existenciu žiadnych okolností výnimočného charakteru. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. ÚS 526/2010 zo dňa 13.04.2021 a rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo 5/2006. Konanie podľa reštitučného zákona je oslobodené od súdnych a správnych poplatkov. Bolo by preto v rozpore aj so samotným účelom reštitučného zákona, ak by oprávnenej osobe, ktorá si riadne a včas uplatnila nárok, preukázala v súdnom konaní splnenie všetkých podmienok a bola v konaní úspešná, tejto osobe by bolo odopreté právo na náhradu trov konania. Odmietol teda akékoľvek tvrdenia o osobitej povahe sporu. Podľa ustálenej judikatúry je neprípustné vykladať predpisy v neprospech reštituentov.

7. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) rozhodujúc o podanom odvolaní žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Odvolací súd preskúmaním obsahu súdneho spisu zistil, že žalobou doručenou súdu dňa 27.05.2005 sa právny predchodca žalobcu domáhal voči žalovanému vydania v žalobe špecifikovaných nehnuteľností. Žalobu odôvodnil tým, že nehnuteľnosti boli výlučným vlastníctvom A. B. C. a boli mu odňaté na základe rozhodnutia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy číslo B-1762/48-I/D zo dňa 16. júna 1948. Vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam bolo odňaté bez náhrady úpravou pozemkového vlastníctva v zmysle pozemkových reforiem. Vo veci samej rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10C/127/2005-341 zo dňa 14.06.2010 tak, že žalobu zamietol a o trovách konania si vymienil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie pôvodný žalobca 1/, pričom odvolací súd uznesením č. k. 6Co/256/2010-426 zo dňa 07.12.2010 tento rozsudok zrušil a vec súd vrátil na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/127/2005-1154 zo dňa 17.12.2015 toto konanie zastavil, zastavil aj konanie o návrhu pôvodného žalobcu 1/ na prerušenie konania a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Proti tomuto uzneseniu podali pôvodní žalobcovia odvolanie, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako dôvodné a napadnuté uznesenie zrušil a vec súdu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vrátení veci v merite veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10C/127/2005-2415 zo dňa 25.04.2022, ktorým uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastnícke právo ku špecifikovaným parcelám pozemkov. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku vo výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný, preto je preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu o náhrade trov konania predmetom tohto odvolacieho konania.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

11. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má, zásadne, právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

14. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých

zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napríklad takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP.

15. Ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Strana sporu, ktorá v spore uspela, má nárok na náhradu trov tohto konania. Súd v takomto prípade uplatní zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Táto zásada sa však vzťahuje iba na sporové konanie. Nárok na náhradu trov konania má len strana sporu voči inej strane konania. Nedá sa však vylúčiť takýto nárok aj voči intervenientovi alebo inému subjektu sporového konania. Nároky na náhradu trov konania možno priznať alebo povinnosť na ich náhradu možno uložiť procesnému nástupcovi pôvodnej strany aj za časť konania, ktorá predchádzala tejto zmene subjektov. Základným meradlom pre nárok na náhradu trov je teda miera procesného úspechu vo veci. Podľa toho sa najprv určuje pomer úspechu či neúspechu vo veci, a až keď došlo k pomernému rozdeleniu náhrady, vypočítajú sa skutočne vynaložené náklady, a to u tej strany, ktorej úspech bol vyšší a má teda nárok na ich náhradu.

16. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžo 215/2010).

17. Odvolací súd preskúmavajúc dôvodnosť podaného odvolania žalovaného dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie o priznaní náhrady trov konania žalobcovi v plnom rozsahu. V predmetnom spore sa právny predchodca žalobcu – A. B. C. domáhal vydania v žalobe špecifikovaných nehnuteľností, ktoré boli pôvodnému žalobcovi odňaté na základe rozhodnutia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy číslo B-1762/48- I/D zo dňa 16. júna 1948. Žalobca, ako právny nástupca pôvodného žalobcu, bol v spore plne úspešným, keď rozsudkom č. k. 10C/127/2005-2415 zo dňa 25.04.2022 súd vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu. V súlade s § 255 ods. 1 CSP preto žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Z dôvodu, že pre posúdenie nároku na náhradu trov konania je podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP podstatný predovšetkým úspech v konaní a žalobca bol v konaní úspešný, vzniklo mu právo na náhradu trov konania, ktoré je povinný znášať žalovaný ako neúspešná strana. Žalovaný v podanom odvolaní poukazoval na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobcovi nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. S odvolaním žalovaného sa však odvolací súd nestotožňuje, pretože v predmetnom spore nie sú dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

18. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Výklad dôvodov hodných osobitného zreteľa zákon ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (pozri napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010, či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnúť. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

19. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery strán sporu. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod. (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 5/2006). Žalovaný existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa odôvodňoval tým, že predmetom tohto súdneho sporu bolo navrátenie vlastníckeho práva v zmysle zákona č. 161/2005 Z. z., pričom žalovaný doručení výzvu právneho predchodcu žalobcu na navrátenie vlastníctva pred začatím konania nepovažoval v zmysle

zákona za dostatočnú, keď sa držal doslovného znenia zákona za použitia formalistického výkladu. V roku 2005 nebola ustálená rozhodovacia prax ohľadne posudzovania reštitučných výziev, Najvyšší súd SR až v roku 2010 v konaní sp. zn. 4Cdo 247/2009 vyslovil názor, ktorým upresnil minimálne požiadavky na reštitučnú výzvu a rovnako Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. ÚS 206/2010 vyjadril názor k predmetu reštitúcie cirkvi. V čase zaslania reštitučnej výzvy žalovanému však tieto výklady neexistovali, preto mal za to, že nemôže byť na ťarchu žalovaného jeho aktívna obrana v konaní.

20. Odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti uvedených odvolacích námietok žalovaného vychádzal zo skutočnosti, že okrem majetkový, a sociálnych pomerov strán jedným z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré sú spôsobilé privediť rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 257 CSP, sú aj okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, a taktiež okolnosti spočívajúce v postoji strán sporu v priebehu konania. Z tohto dôvodu odvolací súd bližšie preskúmal žalovaným uvádzané dôvody, ktorými podopieral existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, avšak tie súd nepovažoval za dôvodné a spôsobilé privediť zmenu v rozhodovaní o náhrade trov konania v súlade s ust. § 257 CSP, pretože sa nejedná o tak závažné a výnimočné dôvody, pre ktoré by sa priznanie náhrady trov konania žalobcovi voči žalovanému javilo ako neprimeraná tvrdosť. Odvolací súd nepopiera skutočnosť, že v čase doručenia reštitučnej výzvy v roku 2005 nebola ustálená rozhodovacia prax v otázke posudzovania reštitučných výziev, preto mohla nastať situácia, že žalovaný pri posudzovaní reštitučnej výzvy príliš formalisticky a doslovne vykladal znenie zákona, čo viedlo k začatiu predmetného sporu. Nemožno však neprihliadnuť na skutočnosť, že žalovaný ani po oboznámení sa s rozhodnutia najvyšších súdnych autorít z roku 2010 ohľadne reštitučných výziev, na ktoré on sám v podanom odvolaní odkazoval, nezmenil svoj postoj a argumentáciu v spore a neuznal nárok žalobcu, čo zapríčinilo, že predmetné konanie sa viedlo až do rozhodnutia súdu vo veci samej rozsudkom č. k. 10C/127/2005-2415 zo dňa 25.04.2022. Z dôvodu, že žalovaný neuznal nárok žalobcu na navrátenie sporných nehnuteľností ani po ustálení rozhodovacej praxe v otázke reštitučných výziev a zotrval na svojich argumentačných tvrdeniach, predmetné konanie sa viedlo až do roku 2022, t. j. ďalších viac ako desať rokov. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nezavinil začatie súdneho konania, ani mu nemožno pripisovať také konanie, ktoré by spôsobovalo predlžovanie priebehu súdneho konania. Práve naopak, bol to práve žalovaný, ktorý vznášal nedôvodné návrhy na prerušenie konania a aj napriek ustáleniu rozhodovacej praxe, neprejavil ochotu vec mimosúdne urovnať. Odvolací súd zastáva názor, že ak by žalovaným uvádzané dôvody vyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa a žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, takéto posúdenie by jednak viedlo k nežiaducim tvrdostiam voči žalobcovi a súčasne by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti. Žalobca bol v predmetnom spore úspešným a dosiahol navrátenie ním požadovaných nehnuteľností, preto má nárok na náhradu trov vynaložených v tomto konaní. Žalovaný mal možnosť adekvátne reagovať na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 247/2009 a Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 206/2010 a prehodnotiť svoj postoj v spore, ako i svoj postoj pri posudzovaní reštitučnej výzvy žalobcu. Keďže tak žalovaný neučinil a žalobca sa v spore po niekoľkých rokoch vedenia súdneho konania domohol navrátenia sporných nehnuteľností, nie je dôvodné, a ani v súlade s princípom spravodlivosti, nepriznať žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd po prejednaní veci nepovažoval odvolanie žalovaného za dôvodné a napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu priznal úspešnému žalobcovi voči žalovanému v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).